

koord. Bijna niets doen. Als het publiek binnenkomt, staat Vincent Dunoyer zo rechts van het podium: een sweatshirt in de hand, dat hij met gestrekte armen voor zich houdt en monstert, als een stierenvechter die zich opmaakt voor een gevecht dat niet komt. Dan gaat het licht uit en verschijnt hij nog even in tegenlicht. De volgende minuten is er niets te zien op het podium, behalve het spel met de lichten rondom het speelveld. Het genot van dat lichtspel neemt niet weg dat je als kijker een immens lange 'lege tijd' hebt. Die confronteert je met de verwachtingen die je koestert omtrent het spektakel. Meteen merk je hoe strak en eenvoudig de organisatie van het lichtplan is. De magie is tegelijk niets anders dan een letterlijk en dwingend kader, een beperking.

Op dat moment komt Guilloteau op van de andere kant van het podium. Hij gaat liggen met zijn hoofd naar de toeschouwers. Het licht schemert weg tot een bijna totaal duister, en komt dan weer voluit op, drie keer na elkaar. Pas dan herneemt Guilloteau een van de verstilde passages uit *Skène*. Hij keert zich op zijn rug, verschuift zijn benen en legt wat later zijn handen achter zijn hoofd. Hij rolt om, gaat op handen en voeten zitten, gaat weer liggen, rolt weer om, komt weer overeind op handen en voeten en steekt zijn achterwerk omhoog. Nu pas komt hij echt los van de grond. Hij gaat op zijn hurken zitten, met zijn rug naar de kijkers en zet een paar passen tot het midden van het podium. Daarna stopt de actie weer. Hij gaat weer liggen. De tijd wordt immens lang getrokken, zodat de aandacht verschuift van het totale beeld naar de details. Uiteindelijk volgt een dans, al is die schetsmatig en traag en eindigt hij weer met een plof op de grond. Abrupt gaat Guilloteau af, in wandelpas, alsof hij te weten is gekomen wat hij zocht. Door de stiltes lijkt het alsof we dit fragment uit *Skène* meemaken op het moment dat aan die voorstelling voorafging: het moment waarop de choreograaf de bewegingen probeert, als een schets op papier die nog geen vaste contouren heeft. Guilloteau ensceeneert zijn eigen denken, en wellicht ook zijn eigen verwondering bij wat hier ontstaat.

Nu alle elementen van de voorstelling in stelling gebracht zijn, volgt alweer een 'lege' scène, met het licht op volle sterkte. *Room*, een stuk voor geprepareerde piano van John Cage weerklinkt. Je verwacht dat, na de voorgaande expositie, het materiaal zal doorwerkt worden, maar het omgekeerde gebeurt: het stuk wordt afgebroken. Technician Hans Meijer komt onverstoord het podium op met een ladder om twee spots te demonteren. Nog terwijl hij dat doet, draait Dunoyer aan de andere kant van het podium gordijnen op zodat de kale achterwand zichtbaar wordt. Deze scène wordt vanaf nu op gezette tijden herhaalt tot de scenografie inderdaad opgeruimd is. Dunoyer blijft

echter nog een ogenblik alleen achter op het podium. Hij tuurt wat rond, zonder het publiek aan te kijken, alsof hij de maat van het podium inschat. Er klinken enkele schaarse noten van Saties *Harmonies*. Dunoyer zet een paar stappen in deze of gene richting en houdt weer stil om rond te kijken, al kijkt hij nooit in de richting die hij uiteindelijk uitgaat. Dat geeft de indruk dat hij voortdurend achterom kijkt. Hij verdwijnt uiteindelijk weer zoals hij gekomen is, zonder een 'punt' te maken. Nu neemt Guilloteau het podium weer in. Dat blijkt vanaf nu het principe van het stuk: de twee dansers maken na elkaar hun opwachting en tussenin haalt Meijer lampen weg en vouwt Dunoyer gordijnen op. Deze keer danst Guilloteau echter ongewoon heftig. Met reuzensprongen hotst en botst hij molenwiekend het podium rond. Een lompe en zware krachtexplosie, zelfs als de sprongen evolueren naar een soort volksdansspasje. Op de duur hijgt hij hevig door de inspanning en loopt hij luid steunend het podium af. Alweer een fragment uit *Skène*, maar dan zonder de partner, die de beweging betekenis gaf. De volgende 'actie' van Dunoyer kent dezelfde doelloosheid als zijn eerdere. Hij plooit drie microfoonstatieven open en schikt ze willekeurig, in verschillende configuraties, naast elkaar. In de verte klinken enkele noten van Saties *Vexations*. Na een tijd begin je het plezier van dit spelletje te smaken: microfoonstatieven kan je alle kanten uitplooiën. In groep lijken ze, door hun kogelgewrichten, een groepje mensen, of liever uitgemergelde draadwezens van Giacometti. Maar het gevoel dat Dunoyer lukraak werkt, als een choreograaf zonder inspiratie, is er niet minder om. Na weer een interventie van Meijer is Guilloteau terug aan zet met een nieuwe explosie van energie. Met alle macht gooit hij zijn romp en hoofd vooruit terwijl zijn armen dicht tegen zijn lijf rondcirkelen. Zijn voeten komen echter nauwelijks van de grond. Een paradoxaal beeld, als een jong kuiken dat van de grond wil raken, maar daar niet in slaagt. Of nog: geweldige kracht die enkel stilstand voortbrengt. Elke nieuwe variatie op deze beweging mondt uit in dit machteloos gesticuleren om niets. De 'dans' eindigt als staccato beweging die vooral aan turnoefeningen herinnert. Pas op het einde sluipt een ander karakter in de beweging: Guilloteau loopt dan lichtjes, nauwelijks merkbaar heupwiegend, op het publiek toe. Ondertussen is Dunoyer op de achtergrond alweer aan de slag met de gordijnen. *Nowth upon Nacht* van John Cage, een zangstuk waarin een schrille stem een tekst van James Joyce uitspuwt, begeleidt de dans die Dunoyer nu uiteindelijk brengt. Het is een herneming van Guilloteau's eerste dans. Het belang van deze scène is meteen duidelijk: Dunoyer belichaamt dezelfde bewegingen helemaal anders. Hij mist de zwaarte van Guilloteau, is kwiek, nerveuzer.